

Kızılay'da Kafasına Güvercin Düşen Adam

Hiç olmadığı kadar hür hissetme günleri değildi, aslında onun için. Çok daha özgür, çok daha aydınlık hissettiği günlere uyanmıştı. Ama bu başka bir gündü, İstanbul'dan gelecek arkadaşlarıyla birlikte Meclise gideceklerdi ve akşam da dönüyordu, üç dört gündür durduğu ana evinden...

Bir süredir kah ağlamakla, kah gülmekle ama neredeyse nefes almamacasına koşturup durduğu Ankara'da ne kalmak mümkündü, ne de ait hissediyordu kendini. Yapacağı bir dolu iş ve sorumlulukları İstanbul'da bekliyordu onu. Ama o arıyordu da duruyordu, buralarda. Biraz kendini, biraz da diyeceklerini.... Hesaplaşmaydı aslında bu bir nevi; ne ödeyen, ne ödeteni belli, ne de hesap miktarı vardı. O takmış kafayı hesaplaşacağım diye dolanıyordu duruyordu, Ankara'sında...

Geçmişin hüznünlü izleri, çocukluğun tatlı anıları, bir dolu sevdiği; dost ve arkadaşları buralardaydı ve ne kadar sevse de zaman zaman kendini yalnız hissediyordu, İstanbul'da... Belki nefes almaya, kendini dinlemeye başlamasındandı yeni yeni. Sık sık yürüyüş yaptığı İstiklal Caddesi'nde hisleniyor, Ankara da Ankara diye tutturuyordu.

Her zaman olduğu gibi mecburiyetler vardı yerine getirilecek ve davalar vardı peşinden gidecek. Uzak yakın hep başkalarının mutluluğunu gözetmiş, kendisine ne istiyorsun diye soru sormaya bile çekinmişti. Kırmak istemiyordu kimseyi ama o hep eğilip bükülüyordu, rüzgara karşı...

Şimdiyse rüzgar olmak, fırtına olmak sevdalarına tutulmuştu, başrolünde oynadığı, yönetmeni ve ışıkçısı olduğu, yardımcı tüm rolleri de üstlendiği filmin setinde, kendinden emin, dudağında hüznü dolu bir halk ezgisi mırıl mırıldanıyordu. Oysa ki, ne Ankara ne de yanından geçip giden şu kalabalıklar farkında değillerdi onun.

İşte yine kalabalıkların arasında tek başına oynarken rolünü, hızla bir şey düştü yukarılardan, hafifti ama yumuşaktı da. Sertti ama canlıydı. Evet, bir güvercindi bu, çarpıp çarpmaz sekip trafik levhasına inat konuvermişti. Park edilmez levhasının üzerine konmuş, yaralı bir güvercindi, bu. Bir süre bakakaldıysa da çabuk toparladı kendini ve levhanın üzerindeki güvercine yaklaştı. Yaralıydı, yorgun ve çaresizdi: Belli ki arıyordu o da kendini bırakacağı, soluklanacağı güvenilir bir yeri.

Beni nerden buldu derken gülüyordu da kendine. Öyle ya kafasına güvercin düşen adamı da oynaması gerekiyordu şimdi, gerçek buydu; yalansız ve abartısız bir gerçeklikti. Kuşların kedilerin sıkça da çocukların gözlerinin içinde arayıp durduğu duyguları ve canlı olmanın vazgeçilmezliklerini, şimdi kafasına düşen kuşun gözlerinde arayabilirdi. Ama duracak, dinlenecek analiz yapılacak bir an değildi, koşmak gerekiyordu...

Güvercini orada öyle çaresiz bırakıp giderken, kendi çaresizliği ve kalabalıkların arasında kaybolmuşluğunu sorgulayamadan hızlı adımlara gideceği yere doğru koşarcasına devam etti, adam.

Ne kadar arasa da bulamayacağı gerçektir artık o güvercini, aynı caddeden hatta yakındaki sokaklardan bile geçti, amaçsızca...

Önemlidir, Akdeniz Caddesi Murathan BAYRI için... Ekli sunum dosyasını alınca bir daha, bir daha baktım... Bir süredir de bekletiyorum. Geçen yıl boydan boya yürüyerek kat ederken Akdeniz Caddesi'ni hüzünlenmişim, uğradığım her durakta verdiğim molalarla pekişen bir özlem seline kapılmış ve geride kalan günlere, çocukluğuma uzanmışım....

Yine yoğun, kah güldüğüm, kah ağladığım, dostlarla birlikte olduğum bir Ankara seyahati dönüşü posta kutumda Akdeniz Caddesi başlıklı iletiyi ve ekindeki sunum dosyasını bulunca şaşırdım.

Maltepe'de Kubilay Sokak'ta doğdu ve büyüdü, arkadaşınız. Mustafa Kemal Bulvarı'nın ardına gizlenmiş, Kubilay Sokak, şehit Kubilay'ın öyküsünü fısıldarken kulağıma, bir taraftan Anıttepe ve Bahçelievler, diğer taraftan Beşevler'e, gara ve Vehbi Koç yurdu'na kadar uzanan tüm mekanlar, hatta Mustafa Kemal'in ebedi istirahatgahi bizim oyun alanlarımızdı. Mebusevlerinden Mareşal Fevzi Çakmak'a inen tepelerden toz toprak içinde Bahçelievler'e giderdik. Şimdilerde Anıtkabir kompleksinin içinde aldılar. Tandoğan yaz akşamlarının serinleme mekanıydı, havuz başında... Sahi nerde şimdi o güzelim havuz... Orhan Şeref Apak Spor Kompleksinde çok ter, hatta kan akıttık... Futbol oynama sevdalarıyla geçen yıllarda hep oradaydık. Hatta amatör takımda oynarken antrenmanlar ve maçlar hep oradaydı. Şimdi yanından geçerken modern ve temiz halini görünce iç geçirmelerim bundandır.

Ağaçların karşılıklı kısa aralıklı kaldırımlardan kollarını birbirine uzattığı sokalar hep loş ve serin, apartmanların arka bahçeleri meyve ağaçlarıyla dolu ve bizlere mekandı. İlk kompozisyonumda mahalleme tasvir etmişim, bir dolu hatamı tahtada düzelten Türkçe öğretmenimin sevecen ve öğreten tarzıyla sonrasında hep sevdim, dilimi. 12 Eylül yeni olmuştu, kompozisyonda biraz radyoda okunan bildirimler, marşlar ve çokça da mahallem vardı. Tam not almasam da sevmeyi öğrenmişim okumayı ve çokça da yazmayı... Yıllarca günlük tuttum, şimdi okuyorum da hazine gibi geliyor. Cümlelerin bazısı devrik, bazısı alel acele yazılmış ama taze....

1983'de taşındık oradan ama gönlüm hep orda kaldı; top oynadığımız arsada, arka bahçedeki kiraz ağaçlarında, kömürlükte saklanan bisikletimde kaldı. O bisiklet dayanamadı Esat'ın yokuşlarına; ellerimle zımparalamış, yağlamış ve boyatmışım, oysa ki... Selim yardım etmişti bana... Yok pahasına sattık.... Bilseydim onu bile bu kadar özleyeceğimi sattırır mıydım hiç. ...

Ama bitmedi Akdeniz Caddesiyle yollarımızın kesişmesi; Esat'tan yürüyerek Anıttepe Spor Tesislerine giderdik, atletizm pistinde merak sarmışım, 5.000 ve 10.000 metre koşularına... 27 Aralık'ta Ata'nın Ankara'ya gelişinin yıldönümünde her yıl yapılan koşulara hep orda hazırlanmışım, hiç katılamasam da... Kerem, bu seyahatimde; "beni de yürütürdün taa Esat'tan, ne güzel günlermiş, kıymetini bilmeden geçmiş" deyince susup önüme bakmışım, daha geçen hafta...

Sonrasında üniversiteye giderken ve Görkem'i kreşe götürürken hep Akdeniz Caddesi'nden geçtim, selam durarak Mustafa Kemal'e... Hüznümün esas sebebi de budur, şimdilerde... Ha Afyon'u Eskişehir'i umarsızca, sadece radara yakalanmayacağım diye geçmişsiniz son model arabanızla, ha Anıtkabir'in yanından geçmişsiniz herhangi bir mezarlık gibi sessiz... Unutulmaya yüz tutmasıdır tarihimin, oralarda hissettiğim her sefer...

Ve yitip giden çocukluğumuz; sağlığımızla birlikte Ankaramın alelade bir bozkır şehrine dönüştürülmesidir. Anıtkabir'in arada bir yerde kalması, duyarsızlarca kuşatılmasıdır.

Şimdilerde okuyorum, lise sondan kalma çocuksu şiirlerimle beraber: Gençliğin en acemi yıllarının hikayeleri hep orada, itinayla yazmışım, sonra azalmış, ayda, yılda bir yazar olmuşum... Olma yolunda yitirilen saflık, iş hayatının engebelerinde ve hayatın fırsat bırakmaz hoyratlığında bürokratik yazılara bırakmış yerini... Oysa ki, yalnızca Görkem'in bebeklikten çocukluğa geçişi bile ne büyük bir öykü imiş... Ve öğrencilik son nefese kadar sürecek bir olma savaşıymış şu hayatta.... Yazmak daha çok yazmak lazımmiş, bir misyonmuş hatta...

İşte Akdeniz Caddesi'nden Maltepe'den; Ankara'ndan bu güne aklıma gelenlerin birazı, üstelik tam da Ankara dönüşü...

Dersaadete bile alışmak kolay gelmezken...

Sağlıkla kalın.

Sahipsiz bırakmayın sevdiklerinizi....

Murathan BAYRI /18.05.2008/ İstanbul